

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.20/2016/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. december 07. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A folytatólagosan, felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. október 26. napján kihirdetett Kb.I.9/2015/25. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlott korrupciós bűncselekményének helyes jogszabályi megjelölése a Btk. 293. § (1) és (2) bekezdés I. fordulata, a közbizalom elleni bűncselekményének helyes jogszabályi megjelölése a Btk. 343. § (1) bekezdés b./ pontja.

I.r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

I.r. vádlottnál az óvadékra vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy az 1.000.000 (egymillió) forint összegű - az I. r. vádlottnak visszajáró - óvadékot a Kereskedelmi és Hitelbank Pénzintézet által vezetett, ... meghatalmazott ügyvéd ... számú ügyvédi letéti számlájára kell visszautalni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.**, **III.r.**, **IV.r.** és **V.r.** vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 125.904,- (százhuszonötezer-kilencszáznégyszázezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. október 26-án kihirdetett Kb.I.9/2015/25. számú ítéletével **I.r.** vádlottat az 1978. évi IV. törvény 275. § (1) bekezdésébe ütköző folytatólagosan, felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette, az 1978. évi IV. törvény 253. § (1),(2) bekezdésébe ütköző 3 rb. hivatali vesztegetés büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 évi 6 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 3 év kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtása esetén az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, továbbá rendelkezett a befizetett óvadék visszaadásáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelről, és kötelezte az I.r. vádlottat 204.020 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben **III.r.**, **IV.r.** és **V.r.** vádlottakat az ellenük az 1978. évi IV. törvény 250. § (1)-(3) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntette, továbbá az 1978. évi IV. törvény 275. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült további 523.375 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság eljárta még **II.r.** vádlottal szemben is, aki tekintetében az elsőfokú ítélet 2015. október 29-én jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész I. és II.r. vádlottak tekintetében az ítéletet tudomásul vette, III., IV. és V.r. vádlottak terhére felmentésük miatt, bűnösségük megállapítása érdekében fellebbezést jelentett be.

Az I.r. vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, majd a védő törvényes határidőben a kiszabott büntetés enyhítése, a kiutasítás mellőzése érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor védelemmel szemben a vádhatóság által sem indítványozott kiutasítás büntetést is alkalmazta. Ezzel összefüggésben utalt a 2004/38. EK. irányelvre, védelem kifogástalan életvitelére, a bűncselekmény óta eltelt hosszabb időre. Álláspontja szerint a kiutasítás jogszerűségének vizsgálata körében elengedhetetlen a család és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jogok sérelmének, továbbá a bűncselekmény tárgyi súlyának az összevetése. Felhívta a figyelmet arra, hogy védelem fia osztrák állampolgár, akinek címe az I.r. vádlott is be van jelentve, hosszabb ideje Ausztriában él és dolgozik, ugyanakkor családi kötődései miatt rendszeresen utazik haza Szerbiába, ezért rendszeresen lép Magyarország területére. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság különösebb indokát nem adta a kiutasítás alkalmazásának, illetve tévesen rögzítette, hogy I.r. vádlott személyfuvarozással foglalkozna, Ausztriába dolgozó személyeket szállít és ennek során halad át Magyarország területén. Ezzel szemben a valóság az, hogy I.r. vádlott egy autószerelő műhelyben autószerelőként dolgozik. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tekintsen el a kiutasítás alkalmazásától, mivel védelem magatartása valódi és közvetlen veszélyt nem jelent a társadalomra, indokolatlan ezért családi és magánélete tiszteletben tartásához fűződő jogait korlátozni.

III-V.r. vádlottak és védőik az elsőfokú ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.100/2016/1. számú átiratában a katonai ügyész által bejelentett fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott tekintetében ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és helyesen állapította meg rá vonatkozóan az ítélet tényállását, amely felülbírálatra alkalmas. Egyetértett az I.r. vádlott bűnösségére levont következtetéssel is, azonban álláspontja szerint a vádlott cselekményeinek minősítésekor azok elbírálásakor hatályos büntető törvénykönyvet kell alkalmazni, mivel az rá nézve kedvezőbb. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a vádlott közbizalom elleni, illetve korrupciós bűncselekményének minősítésekor a hatályos büntető törvénykönyv szerinti jogszabályhely feltüntetését. Egyetértett az I.r. vádlottal szemben kiszabott büntetésekkel, mely szerinte inkább méltányosnak, mint eltúlzottnak tekinthető. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazott I.r. vádlottal szemben kiutasítást. Mindezek alapján indítványozta I.r. vádlott tekintetében az ítélet helybenhagyását a büntetés tekintetében. Álláspontja szerint az ügy iratai alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette ítéletében, hogy nem állapítható meg III-V.r. vádlottak büntetőjogi felelőssége. E körben utalt **V.r.**, **I.r.** vádlottak vallomására, az okmányszakértői véleményre, és a vonatkozó okirati bizonyítékokra. Kifejtette, hogy az általa megjelölt bizonyítékok alapján iratellenesen került rögzítésre az ítéletben, hogy nem lehetett megállapítani, hogy I.r. vádlott hol lépte át a magyar államhatárt, illetve, hogy nem III., IV. és V.r. vádlottakat vette volna rá valótlán tartalmú pecsételésre. Álláspontja szerint a hiányosságok miatt a tényállás felderítetlen, a Be. 351. § (2) bekezdés a./ pontjába írt megalapozatlansági ok miatt III-V.r. vádlottak vonatkozásában felülbírálatra alkalmatlan az ítélet. Indítványozta ezért e vádlottak vonatkozásában figyelemmel a Be. 351. § (2) bekezdés a./ és c./ pontjára, a Be. 376. § (1) bekezdése

alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, az ott tett indítványokat megismételte. Azt azzal egészítette ki, hogy álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács felmentő rendelkezés tekintetében indokolási kötelezettségét sem teljesítette, ezért az ítéletet III-V.r. vádlottak tekintetében emiatt is hatályon kívül kell helyezni.

Az I.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolását változatlan tartalommal fenntartotta. Kiemelte, hogy védenca sem a büntetőeljárás előtt, sem pedig azóta nem került összeütközésbe a törvénnyel sem Ausztriában, sem pedig Magyarországon. Családi kötődései Ausztriához és Szerbiához kötik, véleménye szerint nincs törvényes lehetőség vele szemben kiutasítás alkalmazására. Felhívta a figyelmet arra is, hogy védenca a büntetőeljárás során végig közreműködő volt, nélküle az eljárás nem vezethetett volna eredményre. Kérte ezt is figyelembe venni a büntetés kiszabása során. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elkövetése 2012-től 2013-ig tartott, amely során három alkalommal került sor az útlevelekbe történő pecsételésre, e tényre figyelemmel inkább alkalomszerű, mint következetes elkövetésről lehet beszélni. Álláspontja szerint a büntetőeljárás elhúzódása miatt is indokolt a kiutasítás mellőzése védecével szemben. Indítványozta ezért az ítélet megváltoztatását, és a kiutasítás büntetés mellőzését.

A III.r. vádlott védője az ügyészség által bejelentett fellebbezés elutasítását indítványozta, mivel álláspontja szerint az az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja. Az ügyészség az elsőfokú eljárás során további bizonyítási indítványokat nem terjesztett elő, ezért vitatta az ügyészség azon álláspontját, hogy az ítélet felderítetlensége miatt megalapozatlan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas, az elsőfokú katonai tanács megalapozott tényállást állapított meg, és helyesen mentette fel védecét bizonyítottság hiányában az ellene emelt vád alól. Felhívta a figyelmet az okmányszakértő véleményére, mely szerint a vád tárgyává tett bélyegző lenyomatokat nem lehetett kétséget kizáróan beazonosítani és azt valamelyik vádlotthoz kötni. Összefoglalva kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok a vádlottak meggyanúsításához elegendőek voltak, azonban már a vádemelést sem alapozták meg. E tény az elsőfokú ítélet helyesen tükrözi a vádlottakkal szembeni felmentő rendelkezésében. Indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A IV.r. vádlott védője csatlakozva védőtársához is az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok logikus mérlegelése útján jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottakkal szemben felmentő rendelkezésnek van helye. Álláspontja szerint az ügyészség fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja.

Az V.r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Védőtársaihoz csatlakozva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat, mérlegelő tevékenysége nem szenved logikai hibában. Egyetértett az ítéletben kifejtett azon megállapítással, hogy I.r. vádlottnak érdekében állt kapcsolatainak védelme, életszerűtlennek találta az előadását, hogy ismeretlen rendőröket vesztegetett volna meg. Indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 349. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel bírálta felül. Felülbírálata nem terjedt ki az ítélet II.r. vádlottra vonatkozó részére, mivel **II.r.** vádlott tekintetében az ítélet jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az I. és II.r. vádlottak a nyomozás során ténybeli beismerő vallomást tettek. A III-V.r. vádlottak a nyomozás során éltek mentességi jogukkal. Az elsőfokú bíróság törvényesen olvasta fel a tárgyaláson I-II.r. vádlottak nyomozás során tett vallomásait a Be. 291. § (1) bekezdése alapján, mivel a tárgyaláson éltek mentességi jogukkal. A III.r. vádlott a tárgyaláson ugyancsak nem tett vallomást. IV. és V.r. vádlottak a tárgyaláson tett nyilatkozatukban tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság kihallgatta az ügy releváns tanúit, illetve a Be. 296. § (1)-(2) bekezdés a./ pontja alapján felolvasással tette a bizonyítás részévé a külföldi tanúk vallomását. Szintén a bizonyítás részévé tette az ügyben eljáró igazságügyi okmányszakértő véleményét. Az általa megvizsgált bizonyítékokat mérlegelési jogkörébe vonta, mérlegelő tevékenységéről számot adott. Mindezek alapján rögzítette ítéletének I-III. tényállási pontjait, amelyben I. és II.r. vádlottakra nézve büntetőjogi felelősségüket megalapozó tényeket rögzített, azonban III-V.r. vádlottak vonatkozásában arra a következtetésre jutott, hogy nem bizonyítható a bűncselekményben való részvételük.

Az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a logika szabályainak megfelelően értékelte a bizonyítékokat, a bizonyítékok teljes körét mérlegelési jogkörébe vonta. A másodfokú bíróság is egyetértett azzal az elsőbírói állásponttal, hogy az okmányszakértői véleményre, valamint a bélyegzők tulajdonságaira, azok tárolására és kiadására vonatkozó szabályok alapján a vádban írt valótlán bélyegző lenyomatok nem köthetők egyértelműen III., IV. és V.r. vádlottak által a vádban megjelölt időpontban használt bélyegzőkhöz. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság logikus magyarázatát adta, hogy miért nem lát lehetőséget arra, hogy a vádirat szerint állapítsa meg III., IV. és V.r. vádlottak cselekvőségét.

A másodfokú bíróság mindezt a következőkkel kívánja kiegészíteni. A vádban III-V.r. vádlottak terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában csak közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre. Az I.r. vádlott, aki közvetlen kapcsolatba került a határrendszerekkel, nem ismerte fel III., IV. és V.r. vádlottakban azokat a rendőröket, akik tőle pénzt fogadtak volna el, és ezért a távollévő II.r. vádlott útlevelébe bélyegző lenyomatot helyeztek el. III., IV., V.r. vádlottak tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését. Közvetett bizonyítékként rendelkezésre állt I.r. vádlott útlevele, amelyből megállapítható volt, hogy mikor lépett be Magyarország területére, III-V.r. vádlottak szolgálati vezénylése, amelyből megállapítható, hogy mikor voltak szolgálatban, II.r. vádlott útlevele, melyben elhelyezésre kerültek a bélyegző lenyomatok, továbbá rendelkezésre állt az okmányszakértői vélemény, illetve azok a tanú vallomások, mely szerint a bélyegzők dátuma könnyen áttekerhető volt, illetve, hogy azokhoz a vádlottakon kívül mások is hozzáférhettek.

Az előzőek szerint megállapítható, hogy e közvetett bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncot. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú katonai tanács ítéletének 11. oldalán kifejtetekkel, mely szerint elképzelhető, hogy mások más időpontokban helyezték el az inkriminált bélyegző lenyomatokat II.r. vádlott útlevelében. A Be. 4. § (2) bekezdése szerint azonban a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a vádlott terhére. Az elsőfokú bíróság e alapelvet figyelembe véve helyesen mentette fel a Be. 6. § (3) bekezdés b./ pontja és a Be. 331. § (1) bekezdése alapján III., IV. és V.r. vádlottakat bizonyítékok hiányában az ellenük emelt vád alól.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete nem szenved a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságok egyikében sem, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, ezért az ügyészség ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló indítványra eredményre nem vezethetett. E körben kívánja megjegyezni a másodfokú bíróság, hogy amennyiben az ítélet III-V.r. vádlottak tekintetében megalapozatlan lenne, az kihatással lenne I. és II.r. vádlottakra is, így az ítéletet az ő tekintetükben is hatályon kívül kellene helyezni.

A másodfokú bíróság alaposnak találta azonban I.r. vádlott cselekményének jelenlegi Btk-nak megfelelő minősítésére irányuló ügyészi indítványt.

Az elsőfokú katonai tanács az általa helyesen megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, azonban tévedett amikor azokat a cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény szerint minősítette. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó szabályok változása miatt a cselekmény elbírálásakor hatályos Btk. kedvezőbb az I.r. vádlottra nézve.

Az I.r. vádlott tényállásban írt magatartásával, mely szerint hivatalos személynek minősülő ismeretlen határrendészeknek pénzt adott azért, hogy kötelességüket megszegve II.r. vádlott útlevelébe valótlán bélyegző lenyomatokat helyezzenek el, megvalósította a hatályos Btk. 293. § (1)-(2) bekezdésébe ütköző 3 rb. hivatali vesztegetés büntetést, illetve folytatólagosan, felbujtóként a Btk. 343. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetést. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a hatályos Btk. törvényhelyek helyét jelölte meg a cselekmények minősítésekor.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az I.r. vádlott és védője által a büntetés enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezésével.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a bűnösségi körülményeket, és inkább méltányos, mint súlyos büntetést szabott ki, amikor I.r. vádlottat végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Az általa megállapított szabadságvesztés tartama a törvényi minimumhoz áll közelebb és a felfüggesztés tartama sem tekinthető eltúlzottnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács törvényesen és szükségszerűen alkalmazott I.r. vádlottal szemben kiutasítás büntetést is.

A Btk. 59. §-a szerint azt a nem magyar állampolgár elkövetőt, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, Magyarország területéről ki kell utasítani. A törvény korlátokat határoz meg a kiutasítás alkalmazásakor a szabad mozgás és tartózkodás jogával, valamint Magyarország területén letelepedettként, vagy bevándorlóként tartózkodási joggal rendelkező személy, illetve a menedékjogot élvező személy tekintetében. A törvény figyelemmel van a családi élet tiszteletben tartásához való jogra is, amikor e korlátokat felállítja.

I.r. vádlott vonatkozásában a törvény korlátozó rendelkezései nem alkalmazhatóak. I.r. vádlott nem magyar állampolgár, illetve nem olyan ország állampolgára, amely az Európai Gazdasági Térséghez tartozik. Ugyanakkor meg nem cáfolta előadása szerint fia osztrák állampolgár, ezért elvileg vonatkozhatna rá a Be. 59. § (3) bekezdésében írt korlátozás. E törvényhely szerint azonban a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személy tekintetében is lehetséges a kiutasítás alkalmazása olyan bűncselekmény elkövetése miatt, amely 5 évi, vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztéssel büntetendő.

I.r. vádlott terhére megállapított vesztegetés, valamint a felbujtóként, hivatalos személy által elkövetett közokirat hamisítás büntette 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. **I.r.** vádlott terhére rótt bűncselekmények alapvetően sértették a határátlépés törvényes rendjéhez, továbbá a hivatalos eljárásokhoz fűződő közbizalom fenntartásához fűződő érdekeket. Ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a súlyos megítélésű korrupciós és közbizalom elleni bűncselekmények elkövetése miatt **I.r.** vádlott tartózkodása nem kívánatos Magyarország területén, és kiutasítása szükséges.

Az előzőek alapján nem foghatott helyt **I.r.** vádlott védőjének jogi okfejtése, mely szerint nem alkalmazható **I.r.** vádlottal szemben a kiutasítás büntetés, mivel az eltúlzott mértékben sérti családi életéhez fűződő jogait. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e rendelkezés megfelel a 2007. évi I. törvény, továbbá a 2004/38. EK. irányelv rendelkezéseinek is, nem ellentétesek az Európai Bíróság gyakorlatával, az európai jogelvekkel. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabása tekintetében **I.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helyes indokainál fogva **I.**, **III.**, **IV.** és **V.r.** vádlottak vonatkozásában helybenhagyta. azzal, hogy pontosította az óvadék visszafizetésére vonatkozó rendelkezést.

A másodfokú eljárásban tolmács működésével kapcsolatban merült fel költség, mivel **I.r.** vádlott a magyar nyelvet nem ismeri. E költség, továbbá a felmentett **III.r.** vádlott kirendelt védőjének működésével kapcsolatban felmerült költség tekintetében a másodfokú bíróság megállapította, hogy azt a Be. 339. § (1)-(2) bekezdése alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. december 07.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással **I.r.**, **III.r.**, **IV.r.** és **V.r.** vádlottak vonatkozásában jogerős és az **I.r.** vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. december 07.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke